

ת"פ 8722/12 - מדינת ישראל נגד יעקב מימוני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 13-12-8722 מדינת ישראל נ' מימוני
תיק חיזוני: 141857/2013

בפני כבוד השופטת אושריה הובר היימן
מ雅思ימה מדינת ישראל
נגד יעקב מימוני
נאשמים

החלטה

לפני בקשה לגילוי מסמכים לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב - 1982 (להלן: "החוק").

כתב האישום המתווך מייחס לנאשם עבירה של פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גנבה, לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין, תשל"ג.

במסגרת פרשת ההוכחות ביום תום פרשת התביעה, טען הנאשם כי אין לחיבבו להшиб לאשמה, זאת הוואיל וההודהה שנגבתה ממנו, בעת חקירותו במשטרת הiyta מאולצת, וניתנה תחת לחץ ואיוםים שנמשכו מספר שעות מצד החוקרים. כן, נטען לעניין החקירה, כי הנאשם אינו יודע לקרוא וכתוב ולמרות זאת לא תועדה החקירה באופן חזותי. מכל מקום, טען הנאשם, כי אין צילומים או ראיות מהותיות הקשורות את הנאשם לביצוע העבירה, ואף לא מתקיימת דרישת קיומו של "דבר מה הנוסף" להודהה.

בנוסף, ביקש ב"כ הנאשם להורות לב"כ המ雅思ימה להמציא לידי את חומר החקירה בתיקים אחרים, שהזכיר בעדותו השוטר ייחיאל דהן.

בהחלטהי מיום 09.02.2017 דחיתי את טענת הנאשם כי אין להшиб לאשמה.

עוד קבעתי בהחלטה זו, כי בהתייחס לבקשת ב"כ הנאשם לקבלת חומר ראיות נוסף, הרוי שמדובר בבקשתה לפי ס' 108 לחוק וקבעתי כי ישנה העדר בהירות בבקשת הסגנון לעניין המסמכים אותם הוא מבקש. על כן, ולאחר שבchnerתי את הדברים, מצאתי כי יש מקום להורות לתביעה להתייחס באופן מפורט לבקשתה להמציא מסמכים נוספים. יחד עם זאת, ועל מנת שה התביעה תוכל להתייחס לבקשתה, על הנאשם להעלות אותה, באופן סדר על הכתב, תוך ציון מפורט של אותם מסמכים נדרשים. עוד הדגשתי בהחלטה זו כי אין מדובר באותו נוסח לקוני של בקשה, בה נקט ב"כ הנאשם במסגרת פקס שנשלח לתביעות והוצע לפני.

עמוד 1

בالمושך לאמר, הוגשה בקשה ע"י ב"כ הנאשם, בה נכתב כי בית המשפט מתבקש ליתן צו לגילוי מסמכים של להלן:
**"בחקירה נגדית (עמ'...ש'...) של עד תביעה מס' 4 - ייחיאל דהן טען כי חקר את הנאשם. לאור טענות הנאשם
מתבקש בית המשפט הנכבד להורות ל התביעה להיעתר למבוקש."**

זו לשון הבקשה. האotto לא.

המיאהה בתגובהה התנגדה לבקשתו, בטענה שהבקשה, טענית ורלוונטיות של החומר לבירור אישום, נותרו עלומים.

דין והכרעה

סעיף 108 לחסד"פ קובע כך:

"בית המשפט רשאי, לבקשת בעל דין או מזמת בית המשפט, לצotta על עד שהוזמן או על כל אדם אחר להמציא לבית המשפט במועד שיקבע בהזמנה או בצו, אותם מסמכים הנמצאים ברשותו ושפורטו בהזמנה או בצו."

בבג"ץ 9264/04 **מדינת ישראל נ' בית משפט השלום בירושלים**, עמד בית המשפט העליון על האבחנה בין בקשות לפי סעיף 74 לחוק לבין בקשות לפי ס' 108 וקבע כי:

"דומה כי עיקר ההבחנה בין הסמכויות השונות להורות על המצאת החומר המבוקש נעוצה בשאלת אם יש בסיס להטיל את החובה להמציא את החומר לעיונו של בית המשפט על התביעה. במסגרת סעיף 74 הנ"ל התביעה היא שחייבת להמציא את החומר, וזאת כאשר מדובר על פנוי הדברים ב"חומר חקירה" של הנאשם קיימת זכות לכואורית לעין בו אף אם לא יבקש להגישו כראיה במשפט. לעומת זאת מסירת החומר על פי צו לפי סעיף 108 לחסד"פ היא עניין שבשיקול דעת שמאפייל בית המשפט בשלב הבא את הראות בכל הנוגע לאופן ניהול המשפט ורלוונטיות של הראיות אשר הצדדים מבקשים להגיש. לפיכך כאשר מדובר בחומר שאינו מצוי בידי התביעה, על בית המשפט להבחן בגדר השיקולים שיפעל בין חומר שעלה פי טיבו מצוי בשליטתה של התביעה במובן הרחב, בהיותו בידי גורמים שיש להם זיקה ישירה לחקירה, או חומר שהוא צריך להימצא בידי התביעה בשל זיקתו לחקירה, לבין חומר אשר אין בו כדי להטיל על התביעה חובה להשיבו גם אם הנאשם או סגנו או מעוניינים בו לצורכי הגנתם." (ההדגשה אינה במקור א.ה.).

כפי שנראה בהלכה המובאת לעיל, המבחן אותו נדרש בית המשפט להפעיל בבואו להחליט במסגרת בקשות לפי סעיף 108 הננו **מבחן רלוונטיות**, קרי, האם יש בחומרים המתבקשים ממשום רלוונטיות וזיקה לנושאים שבמחלוקת ואשר ביאו תועלת להגנת הנאשם.

עוד נאמר על כך בבג"ץ 9264/04 שלעיל:

"**בית המשפט ייעין בחומר שבמחלוקת חרף הפגיעה המסויימת בזכותו של עד או מתלוון, כאשר הסגנו מצביע על הרלוונטיות של החומר להליך המتنhall נגד מרשו, וכאשר שוכנע בית המשפט, לאחר שניתנה לתביעה הזדמנויות להגביל את טענות הסגנו, כי על פני הדברים קיימת אפשרות - החורגת מגדיר תקווה ספקולטיבית ורחוקה - שתהיה בחומר תועלת להגנת הנאשם. לעומת זאת ימנע בית המשפט מלעין בחומר כאשר כבר על פני הדברים - עוד לפני העיון בחומר - נראה כי אין זיקה בין החומר הנדון לבין הטענות העשויות להיות בחלוקת המשפט ובין החומר לפוטנציאל ההגנה של הנאשם, או שהזיקה היא רחוקה ושולית"** (ההדגשה אינה במקור א.ה.).

מכאן, שבמסגרת מבחן הרלוונטיות, על המבחן להצביע על הזיקה שבין החומר המתבקשים לבין הגנתו של הנאשם.

ואולם, הבדיקה שלפני הינה לكونית וחסירה ביותר. בニיגוד להנחהית המדיקת, אשר לפירות הנדרש בבקשתה, וחרף העובדה שדין ההוכחות נדחה על מנת לאפשר לנאים למצות את זכותו ולעתור באופן מנומך ומפורט, כדי שהן התביעה והן בית המשפט יוכל לבחון את בקשתו לגופה, בחרר הנאשם להסתפק גם זו הפעם בבקשתה דלה ביותר - לא הבהיר מהו החומר המתבקש, באילו הקשרים ולא נעשה אף ניסיון רפה ביותר להבהיר את הקשר של אותו חומר להגנתו של הנאשם. הנה כי כן, לא הניח הנאשם כל תשתיות ولو המינימלית ביותר באשר למזהותו של החומר, היקפו וחיוויתו להגנת הנאשם.

למעלה מן הצורך יובהר, כי אין מקום להטיל על התביעה את הנטל לשער ולהניח מהם אותם מסמכים המבוקשים. אמנם, הבקשת מתיחס לדברי העד יהיאל דהן, שמסר בעדותו כי חקר את הנאשם בתיקים אחרים. אולם, העדר הגדרה של אותו חומר מבוקש, וטיול על התביעה להעביר לנאים חומר שתוכנו והיקפו כלל אינם מוגדרים, שלא לצורך. מעבר להכבד ולניהול לא-מושכל של משאבים העומדים לרשות המשיבה, כאמור יהיה גם כדי להוביל - הלכה למעשה - לכדי היפוך של נטלי הראיה. דברים אלו יפים, על אחת כמה וכמה, שעה שכאמור, לא הוזג כל טעם באשר לRELACIONALIA הדברים להגנתו של הנאשם.

מכל הנימוקים המפורטים לעיל, דינה של הבקשת להידוחות, וכך אני מורה.

ניתנה היום, כ"ב ניסן תשע"ח, 07 אפריל 2018, בהעדר
הצדדים.